

Ромео.—

Тя говори. Говори!—

О, светли ангели, ти сиеш там,
там горе, в непристъпни висини,
над изумението тъмни народ,
загледани по тебе от змиата —
както небесен прапачик в пощета.

Жулиета.—

Ромео, как скръбна, че си Ромео!

От мене, от баща се откажи —
или пред мене клетва ти свържи,
та да не бъда вече Капулери.

Ромео / на страна. /

Да проговоря ли — или да слушам?

Жулиета.—

Да, твоят ли брат ли е сега.

Не си ли ти Моктеки, мой си ли

место ти, въроче ти, рачете! —

Тя няма ли и други имена!

Шо значи място? — Карвай ти

трандафина с каквото искаш мене,

завинаги трандафин ще остане.

Каквото мене и да носи, той

за мене пак ще бъде обвързанство.

Карвай се, Ромео, с друго име

в замяна щяла ме вземеш тогава!

Ромео.—

Любима, спри. Сега съм твой избранник!

Кръщение аз ново ще приема,

но само не така да се наричам.

Жулиета.—

Ко кой провиква в тази тъмнина,

в шептене ми заветни?

Ромео.—

Аз не спя

пред тебе с мене да се казва,

заради тебе то ми е приятно.

В писмо да бях по французай, щях веднага

хартията на востри да разкъсам.

Жулиета.—

Не си продушил ти и десет души,

а вече аз познавам твоя глас.

Не си ли ти Моктеки — о, Ромео!

Ромео.—

Не нося забранени имена.

Жулиета.—

Защо дойде и как дойде? — Как си ми!

Градинската стена е непристъпна!

Три мене те очаква свят, ако

от моят родники някой види...

Ромео.—

Пренесе ме при тебе любовта —

стената пак няма да възгоре,

на всичко е решена, при погреша.